

Бранка Вугдалић
ХИМНА ЖИТУ

Уредник
Зоран Колунџија

Бранка Вугдалић

ХИМНА ЖИТУ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Збирку посвећујем покојним родитељима, Лекси и Милану Лончарском који су били прави равничарски сањари и тај сан пренели на мене. Били су изузетно вредни пољопривредници у свом родном Чурућу, поштовани од своје деце, пријатеља и унучади.

Песме су написане пре двадесетак година, настале кроз моја сећања о животи на салашу, мојим родитељима и неким безбрижним временима. Из тог разлога, желим да остане записано и читано о нашој равници, пољу, животи и правој лејоти коју доноси поглед на њу. У данашње време када су се људи отуђили од природе моје песме су јединствене по тематици и по истинском схватању и доживљају животи кроз поље, сунце, небо, кишу и ветар.

ЖИТА

Љушња

Жито ме је
Повило,
Нахранило
У житу сам
ја одрасла.

Жито ми је
снове дало
оно ме је
себи звало
шапутало и
певало.

Сад је жито
Тамо само.
Ко ране ми
Само слути
Глас ми мора
Скоро чути.
На мене се
Оно љути.

Зелено жито

Жито ново сада ниче
Зелено му стабло глава
Зелени се као трава
Да ли дрема или спава
Као да је будно сада
Овог лепог зимског јутра
Радује се лепом дану
Што крај њега ту освану.

Чекају га ледна јутра
Мразеви ће ко' лед бити
Оно би се хтело скрити
До корена главу свити
Биће како мора бити.

О нејако жито моје
Много имаш деце своје
Нек се мраза тог не боје
Лек живота твога то је.

Чувари сна

Не дај се срећо
Не дај се ти
Спас ће ти дати
Твоји сни
Пођи у сусрет
Њима ти.

У сну сад твоја
Срећа бди
Сан нека мир
Теби да
Твој сан је
До самог дна

У њему земља
До неба
А жито чучи
Негде ту
Сакрило своју стабљику

У снегу леденом
Оно сни
О жито моје
Чувај се ти
Без тебе празни су моји сни

У теби сан мој
Ћутке бди
И кличе

Сни! Сни!
Остани жито
Са мнош ти!
Сакри и мене у снег ти!

Да мисао моја
Твој пут следи
Да се душа
Моја леџи
Да стрепња ту
Сва изблеџи

Жито ће мисли
Моје да заледи
Све слутње моје
Ту ће нестати
У житу ту
Ја ћу престати.

Коло

Жито је од среће
Коло заиграло
Са болом својим
У колу растајало

У игри је срећу
Танану спознало
И сву је снагу
Игри дало

Тако је сретно
Играти стало
И оно веће
И оно мало

Тиха игра
Нешто сад носи
Оно се игром
Сада поноси

Сада жито
Сретно игра
Сад се врти
Као чигра

Ко ће кога
Да надигра
Сунце хоће
Да заигра

Стално игра
Не престаје
Коло житу
Снагу даје
Игра тече
Игра траје
Коло житу
Снагу даје

Извор

Гле сад ми кличу
зрнца моја
драга.
Из њих извире
сва моја снага.
Из њих сад
срећа ко' огањ
блиста.

Из њих се жеља
ћутке рађа
из њих се живот
нови порађа.

Рађање

Чудо се догађа
и душу земље
погађа.
С изласком сунца
оно се порађа.
Нестаје безнађа.
Земља с јутром
опет се рађа.

Радосна срећа

Срећа виче
срећа кличе
младо жито
сада ниче.

Срећа се сања
и одзвања
тиха радост
ту се клања.

Срећа иде
па застане
да у зору
ту осване.

Срећа туги
краде дане
мора туга
да нестане.

Срећа виче
срећа кличе
младо жито
сада ниче.

Ушајања

Жито сад се
сузама налива
од суза само
теже бива.

Сузама је
семе сад завило
сузама је
стабљику
развило.

У сузе се
од сунца сакрило
ко да среће
није ту ни било.

Сузама се оно
сад стопило
само своје
сузе утопило.

Бреме

Жито зре
кад већ пре
препуно је
туге теме
где одлази
њено семе.

Страшно неко
тешко време
сламку стиже
смрти бreme.
Оставља је
њено семе.

Ништа боље
бити неће
семе расте
сад још веће.
Не зна сламка
куд ће где ће
ту уз семе
ћутке бдеће.

Расі́рну́ша сламка

Сад је сламка
цела пукла.
Семе само
сад се чупа.

Срце сламке
само лупа.
Семе оде
на пут ступа.
Оста сламка
растргнута.